

ΨΗΦΙΣΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΛΚΙΑ

Το Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων αποχαιρετά με συγκίνηση και σεβασμό έναν καλλιτέχνη υψηλού διαμετρήματος, του οποίου η πορεία σημάδεψε ανεξίτηλα τον νεοελληνικό μουσικό πολιτισμό. Ο Πέτρος Χαλκιάς γνωστός και ως Πέτρο-Λούκας, που γεννήθηκε το 1934 στο Δελβινάκι της Ηπείρου, πήρε στα χέρια του το κλαρίνο από την ηλικία των 10 ετών και έθεσε στον εαυτό του στην υπηρεσία μιας μεγάλης μουσικής παράδοσης για 80 ολόκληρα χρόνια.

Η πωγωνίσια σχολή, στην οποία ανδρώθηκε μουσικά, εμπλουτίστηκε αποφασιστικά από το ιδιαίτερο προσωπικό του ύφος: καθαρό, ευθύ και ταχύ παίξιμο, καρπός μαθητείας του κοντά στον Φίλιππο Ρούντα από τα Δολιανά. Ήδη από τα εικοσιένα του χρόνια, είχε κατακτήσει ξεχωριστή θέση στον χώρο, με πρώιμη παρουσία στη δισκογραφία και με ιδιαίτερη απήχηση στις ελληνικές κοινότητες των Ηνωμένων Πολιτειών, όπου διέμεινε από το 1960 έως το 1979.

Αυτή η εικοσαετία, που συμπίπτει με την άνθηση του νεοδημοτικού στα κλαρινάδικα της Αθήνας και τα καλοκαιρινά πανηγύρια, κυρίως του κάμπου της Αιτωλοακαρνανίας, βρήκε τον Πέτρο Χαλκιά απόντα από την Ελλάδα, όπου επέστρεψε την εποχή της αναβίωσης της παράδοσης στα μεγάλα αστικά κέντρα, για να επιβληθεί ως ο αρτιότερος δεξιοτέχνης του κλαρίνου. Επαγγελματικά, η δραστηριοποίησή του κάλυψε ένα ευρύτατο γεωγραφικό δίκτυο, κυρίως ως ντουέτο με τον Θεσσαλό τραγουδιστή Αντώνη Κυρίτση. Με πανελλήνιες περιοδείες, πολυάριθμες ηχογραφήσεις παραδοσιακών και νεοδημοτικών συνθέσεων, σταθερές εμφανίσεις στα νυχτερινά κέντρα των Αθηνών και προπαντός στο Xalkias Palace ιδιοκτησίας του, το όνομά του έγινε συνώνυμο του λαϊκού κλαρίνου και αγκαλιάστηκε ακόμα και από το πιο απαιτητικό κοινό του Ηρωδείου. Παρά τις μεγάλες επιτυχίες του, όμως, ο Πέτρος επέστρεφε πάντα στα μικρά πανηγύρια και γλέντια της γενέτειράς του, διατηρώντας μέχρι τέλους έναν ακριβό κι ειλικρινή δεσμό με τους μερακλήδες συντοπίτες του.

Εάν το ηπειρώτικο ιδίωμα έγινε πανελλήνια αναγνωρίσιμο μέσω της μορφής του Τάσου Χαλκιά, ο Πέτρος Χαλκιάς απογείωσε το αισθητικό και τεχνικό του εύρος, εδραιώνοντάς το ως παγκόσμιο σημείο αναφοράς. Με τον θάνατό του ολοκληρώνεται ένας ιστορικός κύκλος δεξιοτεχνών που, εκτός των πλαισίων της θεσμικής εκπαίδευσης, διαμόρφωσαν τις βάσεις του μεταπολεμικού ήχου του ελληνικού κλαρίνου. Κι αν το ιστορικό ίχνος της καμπύλης αυτής ξεκινά για μας κάπως αχνά, έχουμε την τύχη να αντιλαμβανόμαστε το δυναμικό της

πύκνωμα χάρη στον τελευταίο μεγάλο της εκπρόσωπο, στον οποίο αποτίνουμε σήμερα φόρο τιμής.